

Leto 5. Štev. 2. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. febr. 8.

Marijine družbe.

„Slovenski krajini“,
njenim zvestim hčerkam
in sinovom poklanjam
ta svoja posvečena dela,

Viktorija Razlagova.

Kje je naš cilj?

Sestre! Vsaka izmed nas si stavi v življenje nešteto sladkih upov in nad, vsaka izmed nas si zida zlate gradove, videč v njih izpoljeno hrepenenje srca. Pa pride čas, ko stojimo razočarane ob razvalinah smelih stavb, ki jih je zasnovala naša mladostna domišljija. Redkokdaj dosežemo to, v kar smo trdno upale, da se nam izpolni tako, kot smo si želele. Kje je naš cilj, — sestre, kje je up, ki nam izpolni tisočero naših želj in hrepenenj? Nam jih more izpolniti ta kratka doba življenja? Nam jih more dati posvetna radost in sreča? Oh ne? Kratko traja zemeljska sreča in veselje, zato, drage sestre, uravnajmo pota svojega življenja tako, da jih ne bomo nikdar obžalovale, ampak s tiho srčno radostjo zrle nazaj v leta naše mladosti. Saj nam nihče ne brani uživati zlatih mladostnih dni, saj je to najlepša pomlad našega življenja, ki cvete le kratek čas, in kar si bodemo v tej pomladi nabrale dobrih del, njih sad bodemo uživale potem v jeseni našega življenja. Kakor čebelnice, ki od ranega jutra do pozne večerne ure nabirajo iz cvetnih čašic sladki med, tako dobimo tudi me vedno na delu, ki nam bo v časno in večno korist. — Bodimo vedno čuječe stražarice, — časti in slave božje. Pojmo slavospev male cvetke Jezusove, ki so v njem tako lepo ubrane strune, le Njemu posvečene — njene male duše, — pojmo slavo-

špev, ki najde v njem sleherni srce najlepši odmev vse lepote in žar večne ljubezni; njen slavospev je hrepenenje njenega ponižnega srca, — pesem njene čiste angeljske duše, ki poje iz dneva v dan, ponavljajoč vedno ene in iste besede: „Iz neštetih „danes“ spletam krono sebi, danes tebe ljubim, jutri bom pri tebi!“

Dekliška Marijina družba v Dolnji Lendavi.

Dve yeki sta: madjarska i slovenska.

Madjarska je bila ustanovljena l. 1925. Slovenska je bila ustanovljena l. 1934.

Ima 50 družbenic.

Ima 51 družbenic.

Voditeo: g. B a k a n Štefan, župnik. Voditeo: g. H a l a s Daniel, kaplan.

Prednica: Koša Rozalija, Petišovci. Prednica: Poredoš Verona, Gaberje.

Dühovno žiyenje v družbi raste. Iz popkovja se razvijajo cveti i se lepo razcvetajo pod suncom Oltarskoga svestva, štero vsakši mesec redno sprejemajo.

Tüdi mesečnih navukoy se vse družbenice redno vdeležüjejo.

Red v družbi je dober.

Slovo od Vučko Katicice na njenom grobi na Svečnico 1936.

Sprevodili so jo g. župnik Bakan Štefan ob asistenci g. kaplana Halas Daniela. Marijine družbenice so jo skoro vse sprevodile na zadnjoj poti i šče vnogo drüghih lüdi.

Pri odprtom grobi gaberskoga pokopališča je pokojnoj Katici za slovo družbenica Balažic Elizabeta spregovorila sledeče reči:

„Naj mi bo dovoljeno, draga sestra Katica, da se v imeni Marijine družbe poslovim od tebe prle kak te hladna zemla pokrije.

Gda nas je naša nebeska Mati Marija pred poldrüghim letom pozvala v svoje gredice, v šterih bi naj naše düše pod njenim varstvom cvele kak čiste, nedužne rožice, si ti, draga Katica, bila med prvimi, ki te je lübezen do Marije pripelala k njoj v Marijino družbo. Najvekshe tvoje veselje je bilo, gda smo se vse družbenice zbrale pri sküpnom svetom obhajili i pri Marijinih navukaj.

I gda je tvoja düša začnola lepo cvesti, je tvoje srce, srčika tvojega mladoga življenja začnola vehnoti. Moči so ti pešale. Spoznala si, kak ti iskrica tvojega življenja pomali vgašüje i si se potožila svojoj lüboj materi: „Draga mamika, ne bi šče rada vmrla.“ Ali sledkar si spoznala, da tvoj nebeski prijateo, Jezuš, ma s tebov drüge namene. Od tistoga hipa si se več ne branila, nego si si zdehnola: „Kak ti ščeš, o dobri Jezuš, naj se mi zgodi.“ I Jezuš je šteo, da se je tvoja düša očistila vseh pozemelskih zamazkov v dugom i težkom betegi, ki si ga kak agnjec krotko prenašala. I zdaj, gda je bila tvoja düša popunoma očiščena, gda je bila v najlepšem cveti i šče ne spoznala jalnosti toga sveta, je prišeo po tebe On, ki te je lübo že od vekomaj. Vtrgno si je to lepo rožico v Marijinih gredaj, ar se njemi je

dopadnola i si jo je presádo v svoje nebeske grede, gde boš poleg najlepše rože Marije, skupno z drugimi svetniki naprej cvela v nebesko lepoti i blaženosti.

To edino nam je v tolažbo ob tej prebridkoj vōri ločitve. Ti si prva Marijina hčerka iz naše družbe, ki si te je Jezuš zbrao za svojo zaročnico. Prosi tam gori dobrega Jezušá i našo nebesko Mater Marijo, naj tūdi nam data tak srečno zadnjo vōro, kak si jo mela ti.

Če si pa ešče potrebna naše pomoči, draga Katica, bomo molili za tvojo dūšo, da te rešimo.

Lūbi Jezuš! Pristrčno te prosimo, vzemi dūšo naše drage Katice, ki te je lūbila, k sebi v večna nebesa. Odpusti njoj, če te je gda razžalila, vej je ne znala, ka je delala. Daj, da te bo združena z vsemi svetniki hvalila na vekov veke. Amen.“

Prošnja sveti Bernardki

Priprosto in ponižno bilo Tvoje je življenje,
že kot nežni otrok, vsa si za Boga živila,
vse tvoje misli, dela in trpljenje tvoje,
so iskale le Njega, le po Njem je tvoja duša hrepenela!

Kdo mislil je, da tvoje skrito bo življenje
postalo še premnogim enkrat v odrešenje!
Dekle, komaj štirinajstletno si postala učenica,
Brezmadežne in njene slave, — večna si glasnica!

Tam, kjer se dvigajo pečine masabejske,
se tebi je Brezmadežna vsa razodela,
tam v vzhnožu tihih Pirenejev,
največje naročilo si sprejela!

Tam zrla si, nje sveto čisto lice,
umirala na kraju, blažena in srečna,
Bernardka, tamkaj slišala si klice,
„Izpolni, moje naročilo, — in sreča Tvoja — bode večna!“

Bernardka sveta, ne zavrzi naših prošenj,
Brezmadežno za nas ti prosi, —
da nas nesrečnih se usmili,
in vrne nam najdražje, — kar smo izgubili.

O prosi Njo, ki zdravje je bolnikov,
največja tolažnica, žalostnih in revnih,
Bernardka sveta, bodi naša priprošnja,
ti zdravje nam izprosi, — sirotam bednim!

Marijini svetki.

Očiščevanje Bl. D. Marije, ali Svečnica
(2. februara).

Mesec februar se začne z lepim svetkom Očiščevanja Marijinoga, ki se pa tudi zove Svečnica, ar na te den sv. Cerkev deli vernikom blagoslovljene sveče.

Pogledajmo malo pomen tega svetka i kakše navuke nam daje Svečnica.

1. *Pomen svetka.* Minolo je štirideset dni po Jezošovem rojstvu i Marija se je podvrgla židovskomi zakoni, ki je predpisüvao vsakšoj materi, da se mora očistiti i pri toj priliki darüvati neverojenčka v hrami (cerkvi). Zato je tudi Marija zapüstila Betlehem i s sv. Jožefom odpotüvala v Jeruzalem. Kakša lepa slika! Kak pobožno romanje je bilo to! Kje moremo najti vzvišenejše osebe? Samo Sveto Trojstvo v nebesih nadvišuje to „zemelsko trojstvo“. Prošecija, ki jo navadno mamó na Svečnico, nas spomína ravno na potüvanje toga „zemelskoga trojstva“.

Kda je Marija prišla v hram, je pokleknola pred dühovnika, doprinesla svoj mali dar. Dühovnik jo je poškopio s stüdenčnov vodov i s tem činom je bila očiščena. Potem je mogla iti gori po stubah v hram, da tam darüje svojega Božega Sina. Pred vratmi, ki so se zvala „Sancta“ (sveta), je plačala 5 slikov (kakših 30 dinarov), odküпно ceno, i izročila Sinčeka velikomi düdühovniki, ki ga je vzdigno proti nebi i molo molitev, s šterov ga je darüvao Bogi. — Medtem časom je na žrtveniki goro žrtveni dar, dava goloba ali dve grlici. Kda je žrtev bila končana, je Marija sprejela iz rok svečnikovih svojega Sineka i sküпно z Jožefom svečano stopila v hram.

V tom časi je živo v Jeruzalemi poštüvanja vreden i stari dühovnik Šimeon. Bio je pravičen i bogaboječi i Düh Sveti je v njem

prebivao. Bog njemu je zavolo svetosti odkrio, da ne bo tak dugo vmro, dokeč ne bo vido Maziljenca Gospodovoga. Prišeo je v hram ravno teda, kda sta Jožef i Marija prikazala Jezušeka. On ga prime v svoje roke, navdihnjen iz nebes ga pripozna, i jokajoč od genjenosti zaspevle slavno pesem: „zdaj pusti, Gospodine, da v miri počinem, ar so moje oči vidile Zveličanje človečega roda, Odrešenika sveta“.

Potem se obrne k Mariji, njoj naznani, da bo to nebesko Detece v protislovje mnogim v Izraeli i v odrešenje tolikim, ki bodo vervali v njegov navuk. Zatim pa dodene: „Znaj, da bo meč bolečin prebodo tvojo dušo zavolo usode toga tvojega Sina“.

Marija je tiho, popolnoma vdana v sveto volo božo, sprejela to na znanje. Dobro je znala, da samo s svojov žrtvov bo omogočila žrtev Jezušovo, to je odkupljenje človečega roda, šteromi je tudi ona mati.

2. *Navuk.* Kaj nas vči Marija s svojim zgledom? Vdanost, s šterov je spréjela žalostno vest iz vüst sv. Šimeona, je nam v opomin, da sprejmemo tudi mi od ljuboga Boga ne samo veselje, tolažbo, nego tudi žalost i trpljenje.

Bog je naš Oča, ki pozna naše potrebe i vse tak ravna, da nam je v dušni hasek. Mi vsikdar ne vidimo i ne vemo, kaj nam je na hasek, ali Bog je pravičen do vseh i on najbolje zna, kaj nam je potrebno i zato prepustimo se njemu popunoma. Marija Devica, četudi je bila nedužna, je itak z veseljem sprejela trpljenje i pokoro. Prosimo jo, da nam sprosi od Gospoda duh zatajuvanja i pokore.

Presrečni stari Šimeon je zavoto svojega svetoga i nedužnoga življenja zaslužio viditi i v naroče prejeti Bože Detece i mogeo si ga je na srce pritisniti. Tudi mi smo dostakrat tak srečni, da lahko sprejmemo Jezusa ne samo v svoje naroče, nego v svoje srce, tak, da se on čista z nami zedini. Zahvalimo ga za tak veliko milost, kak se je tudi Šimeon zahvalo Bogi za dobroto, da je smeo viditi Zveličitela sveta. Jezus je nekoč karao svoje apoštole, da ne znajo prositi i da so ga sploh nikaj ne prosili: „Prositi i se vam bo dalo, trkajte pa se vam bo odprlo, iščite, pa bote našli“. Mogoče, da tudi nam valajo te reči Jezušove. Zato pa ne bodimo tihi, nemi, kda ga sprejmemo v svoje srce, nego govorimo mnogo i prisrčno, pa bomo deležni njegove dobrote, njegovoga blagoslova.

Ne pij.

Vse, ka smo dozdej čteli od škodlivosti alkohola, se tiče odraščениh ljudi. Od tebe, mladenec i deklica, de zdaj guč. Če alkohol tak grozno škodi odraščениm, kak smo zadnjič čteli, da pogubi cele narode, te tebi, mladina, je dvakrat bole škodliv. Možgani v detečoj i mladinskoj dobi so tak gingavi, da tiste milijonske celice, iz šterih stojijo, skoz celo življenje trpijo, če se v mladosti vrazijo. Zdravniki so dognali, da strupi, čemer

najbole škodijo možganom i med temi je na prvom mesti alkohol. Isti zdravniki trdijo, da vpliv strupa na možgane trpi v mladosti do 20 let. *To teliko pomeni, da do 20 let starosti ni eden mladenec i niedna mladenka ne bi smela pokušati nikšega alkohola, ne vina, ne žganice, ne jabučnice, ni druge opojne pijače.* Vsi zdravniki brez izjeme priznavajo, da je alkohol pri odrasčenih ne potreben, je samo za vživanje i vnogokrat škodi — pri mladini je pa gift i vsikdar škodi. Ali bi dečki v Gomicaj bujli dečka Raščanovoga, v Selnici pa dečka Jambroviča, ka se je preminoči mesec zgodilo, če ne bi njim zagiftao pameti i pokvaro srca alkohol?

Alkohol je za rastočo mladino morilec. Kruti morilec, ki vniči v mladom teli i mladaj duši vse, ka bi bilo potrebno na vremenitno i večno srečo toga božega stvorenja. Telo oslabi, pamet peša, živci so razdraženi i nesrečno bitje misli samo na nečistost; vse, ka je plemenitoga, zamerje v njem. Če ščemo, ka nam psiček ne bi raseo, njemi davamo alkohol. Pa ne raste. Hüdi düh pa dava mladim dühšam alkohol ali po starišaj nespametnih, ali pa drugih krivih prorokaj i svoj namen podvojeno dosegne: mladina se ne razvija ne v duši, ne v teli, a rasté pa v hüdobiji.

Zavolo vživanja alkohola mladina zaostane v rasti za 35⁰%, teliko je ležejše telo; v drobaj pa zaostane za 32⁰%. Pri mladini, ki se je navadila piti, so mozgovje 10—20⁰% menjši. Je zato čüda, če teliko nespodobnosti i nespametnosti doprinaša? Mladenček i deklica, habajta se vsakoga alkohola!

Pismo misijonskoga brata Gomboši Antona, salezijanca.

A. M.

Mexico 13. maja 1935.

Iz srca lübezni vas vse pozdravljam i vam vsem želem Boži i sveti mer. Trnok me je veselilo, da sam vaše pismo šteo, no, to je bilo kak vrastvo za moje žalostno srce. Rvno te, gda sam vaše pismo dobo, sam že moj gvant i vse moje reči vküp spakivao i vö iz zavoda poslao, ar sam čüo glas, da za par dni ali more biti še dnes, pridejo revolucionari, preganjalci krščanske vere, i nam vzemejo ka mamó i zavod bo v peklenski rokaj.

Zgodilo se je 12. maja. Mi smo se na veliki svetek pripravljali, na svetek Marije Pomočnice. Jaz sam krasen oltar napravo, vnogo sveč i lepi rožic sem gor djao Mariji na čast. Ali ka se zgodi, čüjte! Vsi smo si z veseljom dolí spoлегli, ali z velikov žalostjov i velikov silov smo mogli gori stanjüvati. Ob pol peti vgojčno, 13. maja, čüjem žalosten glas g. ravnitela, ki kričijo: Anton, Anton, beži kak moreš i poskrij oltar, ar celi zavod i vsi smo zagrajani i zgrableni. Tü so. Čüjem glas; be-

žim z dvema bratoma i v petih minutaj smo vse spokrili. Že so v zavodi, prišli so kak vrazje iz pekla, sam mislo, da nas vse požrejo. G. ravnitela zgrabijo, jaz idem njim na pomoč i zgrabijo tudi mene i naj ženejo, kak dva tovaja, kak či bi kaj spokradnola. Ženejo naj ta, gde sam jaz Marijin oltar napravo i tam začnejo iskati. Nikaj so ne mogli najti, čiravno je vse tam bilo poskrito. Gda so tam šlatali i bašlali, gde sam meo kaj skritoga, sam hitro pogledno na Marijo i sv. D. Boska i sam proso: oh, zdaj, zdaj mi pomagaj, Pomočnica krščenikov i sv. Ivan Bosko! I resan, posluhnjena je bila moja prošnja, nikaj ne so najšli, samo eden posvečnjek, šteri je ne bio skriti. Potem idejo gledat deco i najdejo pri deci tablice okoli šinjeka, to je pa za te hüdobneže v nebo kričeči greh. Nam pravijo, vütro te vsi na cesti i zapreti, zakaj to delate. Idejo dale po zavodi iskat. Tudi tü nikaj ne najdejo drugo, kak ništerna pisma. Te so vzeli i odišli i nas püstili. To je trpelo dve vöri.

Kak stopijo vö iz zavoda, že se je sveta meša služila pred lepov Marijinov podobov i sv. Don Boska, šteriva sta nas občevala. Okoli desete vöre pridejo nazaj drugi, ar je zdaj hüdi düh še vekše čemere dobo, da smo li božo službo meli. A M. Pomočnica i sv. Don Bosco sta nam znova pomagala. Sv. mešo smo gli tisti hip že dokončali i vse poskriili.

Od velikih čemerov nikaj nej so iskali, samo nam pravijo: čakajte, vütro te vsi na cesti i zavod bo naš. Jes hitro vse cerkveno blago vküp spakivam i odpošlem vö v varaš, i samo čakam lübleno vütro, kaj se bo zgodilo.

Eden den mine i nega nikoga.

No, glejte! [Pa sta M. Pomočnica i sv. Don Bosco pomagala: Marija je strla glavo peklensoj kači. Edna gospa, štera je sestra toga prednjega revolucionara, prosi svojega brata, naj se nam smilüje i naj nas niha, ar mi nikaj hüdoga ne delamo. I glejte, te brat je posluhno svojo sestro, komandir revolucijonarski nam sloboščino dao, da lejko ostanemo tü, samo naj nas ne zgrabijo pri božoj službi.

Zdaj nas te še pazijo, ar bi nas radi zgrabili pri sv. meši. Vüpajmo se pa, da njim Bog to ne dopüsti.

Keliko sile, dela i strahü sam pretrpo, si lahko mislite, ali za Božo čast je nikaj ne žmetno. Glavno nam je, naj kem več düš pridobimo za Kristušovo sv. vero.

Vsem se v molitve priporočam i pozdravljam posebno Sebeščanske farnike z preč. g. župnikom i vse poznance Salezijanske družbe.

Anton J. Gomboši,

laični brat salezijanske družbe, misijonar
v Mexici, doma iz Šalamenec.

Kažipot za pobožne duše.

II. Skušavanja.

„Sv. šantalskoj Frančiški, štero so mučila skušavanja proti veri, je sv. Frančišek Sal. eta pisao: „Te so se vam pa povrnola skušavanja proti veri, čeravno v nja nikdar ne privolite. Tak je prav, moja hčerka, da se ž njimi nikdar ne pogučavlete; predosta pa mislite na nje, preveč se jih bojite i se zavolo njih žalostite, če to ne bi delali, najmenše neprijetnosti ne bi delala vašoj duši. Vi ste preobčutlivi proti tem skušnjavam. Vi nad vse cenite vero i zato to želete, naj se vam proti njej niti edna miseo ne zbudi v duši. I če se včasi takša le zbudi, ste žalostni i nemirni zavolo nje. Draga moja hčerka, ne smete tak! Pustite, naj piše veter i ne mislite, ka orožje rožla, če listje šumače. Pred kratkim sem pred nekim vinjakom stao i nešterne včelice so mi na lice zletele. Zdigno sem roko, da bi je pregnao, nego neki kmet je etak kričao proti meni: „Ne odganjajte je! Ne bojte se jih i niti se jih ne dotikajte: nikaj vam ne včinijo; če se jih pa doteknete, yas pičijo.“ Sem njemi vervao i niedna me je ne pičila. Verti vi tudi meni, kda vam svetujem, ka se ne bi bojali skušnjav i se jih ne bi dotikali. Idite mirno svojo pot i se ne brigajte za nje.“

„Nasladnost tela, angeo šatana, je strahovito napelavao sv. Pavla na greh. Skušavani apoštol je meo za veliko sramoto skušavanje; bridko se tožo zavolo njega, kak da bi ga što boleče spluskao i je zato proso Boga, naj ga reši skušavanja. Bog njemi je pa odgovoro: „Zadosta ti je moja milošča, jakost se v slabosti spopolni“ (I. Kor. 12, 9). Pred tem odgovorom se je poklono svetnik i etak skrikno: „Z veseljom se hvalim s svojimi slabostmi, naj Kristušova moč prebiva v meni.“ (2. Tim. 9, 7).

12. Pa če bi skušavanja skoz celo življenje trpela, ne smeš vole zgubiti. Tvoja korona tem odičnejša bo. Samo stalno zametavaj skušavanje i skušavca.

Sv. Frančišek Sal. etak piše od skušnjav vznemirjenoj duhovnoj hčerki: „Te zdajšnji tvoj strah i k njemi spodobni drugi nemir, ki te muči i ti dušo dreseli, mene ne vznemirja, ar nema v sebi nikaj hūdoga. Tudi ti se ne z vznemirjaj, draga hčerka moja! Naj norej sovražnik pred tvojimi dverami! Naj li brše, rogače, kriči, muvi, pa naj dela to najslabše, ka li more; mi za gotovo znamo, ka v našo dušo samo skoz vrat privolenja more priti. Zato je pa držimo skrbno zaprta i večkrat poglednimo, če so dobro zaprta. Ovak pa se niti ne brigajmo za nje, nemamo zroka, da bi se jih bojali.“

Rešitev vgank.

Vganke januarskoga snopiča je lepo rešo Kornhausel Franc iz G. Slaveč hš. 27.

Etak se glasi njegova rešitev I. vganke:

1. Devica Marija i sv. Jožef sta ne kriviva, ka sta Ježuška zgubila, ar je Jožef mislo, ka Dete ide med ženskami z Marijov, Marija je pa mislila, da ide med moškami z Jožefom.

2. Na tretji den sta ga najšla v cerkvi v Jeruzalemi.

3. Gda sta ga najšla, njima je pravo: „pa ne veta, da je to hiša mojega oče i da moram v njej prebivati. Te reči pomenijo, da je Ježušek Sin Boži.“

4. Gda sta ga najšla, je šo ž njima v Nazaret i njima je bio pokoren.

Vganko II. je pa rešo etak: Ki ma Marijo rad, si dragevole od vüst odtrgne i si njeni list naroči.

Prvo vganko je delno rešila tudi Partl Marija v Gerlincih hš. 6.